

JACKPOT

DE SLEUTEL TOT INNERLIJKE RIJKDOM

TAMARA STRAATMAN, FOUNDER VAN STRIBE

Met het kopen van het boek 'Jackpot, de sleutel tot innerlijke rijkdom' ondersteun je de stichting 'Kenya Child Care', een rescue centre voor kinderen die als vuilnis op straat zijn gezet. Ook draag je bij aan een duurzame wereld. Dit boek is namelijk gemaakt van stone paper en leaf paper, papier gemaakt van steengruis en landbouwafval.

Los van mijn eigen naam, zijn de
gebruikte namen om privacyredenen gefingeerd.

COPYRIGHT © 2020 TS VISION B.V.
AUTEUR: TAMARA STRAATMAN

DRUK: EERSTE DRUK
OMSLAGONTWERP: GERTIE VOS - POPPYONTO
VORMGEVING BINNENWERK: GERTIE VOS - POPPYONTO

WAARGEBEURD VERHAAL
ISBN 978-90-830770-0-0
NUR 402

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden, of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

“Jackpot is het waargebeurde verhaal van een vrouw die, ondanks hardnekkige tegenwerking uit haar omgeving, trouw blijft aan zichzelf en haar eigen weg durft te gaan. Een fascinerend en zeer inspirerend boek over hoe je jouw gedroomde leven kunt manifesteren.”

Esmir van Wering, auteur en journalist

“Jackpot is het zeer open, ontroerende maar ook humoristische levensverhaal waarin Tamara haar levenslessen op prettige wijze met jou deelt. Met bijzondere verhalen uit haar bewogen leven én praktische tips. Maar ook met indringende vragen aan jou als lezer. Als je écht het lef hebt om met behulp van de diverse vragen uit het boek goed met jezelf in gesprek te gaan, kom je tot nieuwe inzichten die jou verder brengen op weg naar jouw ideale leven. Het is niet iedereen gegeven, maar voor diegenen die het lef hebben is dit boek een daadwerkelijke Jackpot.”

Robert Schulze, founding partner GrowthFactory

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	9	Deel III Van opluchting naar depressie	61
Deel I Een valse start	13	De verlossing	63
Visioen	15	De wederopbouw	66
Mijn eerste herinneringen	16	Mijn levensdoel	70
De baas in huis	19	Psychoses	72
Altijd die dreiging	20	Voetbalfan	74
Oma	23	Een nieuwe tegenstander	82
Misbruik	24	Lusten en lasten	84
Waanbeelden	25	Prijsvraag	88
Een nieuwe overlevingsstrategie	26	Onwetendheid	89
Lichtpuntje	30	The (Missing) Secret	92
Vrouw zijn	32	Deel IV De start van mijn miljoenen	99
Puberhormonen	34	Grote ambities	101
Het favoriete kind	36	Aangeleerde afhankelijkheid	104
Deel II Mijn uitvlucht	39	De party-coach	107
Mijn eerste vriendje	41	In de media	112
Een vliegende herstart	43	Het onderbewustzijn	116
Samenwonen	44	Instabiel in balans	122
Surrogaatfamilie	45	De les van weerstand	126
Bergafwaarts	46	Friends with Benefits	130
De vishandel of toch wat anders?	48	Relatieperikelen	134
Een onhoudbare zaak	51	Seks bucketlist	140
Opleving	53	Leven op een hogere frequentie	146
Wake-up Call	56	Intuïtie versus gevoel	150
		Het collectieve (onder)bewustzijn	158

100% in Control	162
Een tweede media tour	166
Het zesde zintuig	169
Soulmates	174
Toekomstvoorspellingen	177
Een cruciale ingeving	179
De fysieke ontlading van emoties	181
Boter bij de vis	186
Deel V Plan B	189
Het einde van de pesterijen	191
Webshop	193
Money Mindset	195
Maskers af	198
Plagen en prijzen	202
Online tv programma	204
Moeders in de lappenmand	208
Transformaties	214
Solliciteren	220
De (on)geluksfactor	224
Teambuilding	230
Ons mam	232
De crematie	234
Hiërarchisch gekonkel	238

Deel VI Knallend het nieuwe jaar in	243
Jackpot	245
Over de rooie	252
Team Trouble	258
Vakantie-marathon	261
Moving on	264
Een (anti)spreekje	268
Schudden en shaken	272
Yes, I do	276
Yoga Refreshment	280
Anticlimax	284
Home Sweet Home	288
Flashback	294
Naar het altaar	296
Schrobben in het onderbewustzijn	304
Communicatiestijlen	308
The Next Level	314
Coaching 2.0	318
De sleutel tot innerlijke rijkdom	328
Rijk in de liefde	334
Toegift	337
Nawoord	343
Over de auteur	345
Dankwoord	347

VOORWOORD

Ik heb dit boek geschreven omdat ik anderen wil inspireren. Ik wil jou inspireren om het allerbeste uit het leven te halen. Met een blakende gezondheid, stress- en schuldenvrij, een goed humeur, succes en geluk in de liefde. Ik gun het je, dat je jouw droombaan vindt, en een heerlijk seksleven hebt. Dat je durft te kiezen voor jezelf en voor jouw levensgeluk. Het is mogelijk om jouw ideale leven te leven. Net als wereldvrede, zonder armoede, klimaatproblemen, honger en welvaartssterfte. United zijn als één wereld. Groot gedacht? Wellicht. Maar als niemand de eerste stap zet, gebeurt het in ieder geval niet.

Ik nodig je uit om jouw wereld verder te ontdekken en de wereld daarbuiten. Als deze ontdekkingstocht je niet bevalt, kun je op elk gewenst moment besluiten om terug te keren naar het leven dat je nu hebt. Maar je bent gewaarschuwd: als je eenmaal hebt ervaren hoe het is om jezelf van oude pijnen te bevrijden, wil je nooit meer langer dan nodig is met de pijn blijven zitten. We lijken allemaal op elkaar en toch zijn we heel verschillend. Maar diep van binnen zijn we allemaal hetzelfde. Ontdek jouw authenticiteit en passie. Hiermee breng jij jouw ware superpower naar boven en kun je de wereld een beetje mooier maken.

Ik wens je veel plezier op je avontuur. Soms zal je voelen, dit klopt voor mij ook. Soms misschien ook niet. Bekijk het met een open mind om erachter te komen wat voor jou werkt.

In het boek vind je op diverse plekken kaders, hierin staan vragen gericht aan jou. Achterin het boek is ruimte om je gedachtes op te schrijven.

Tip! Het schrijven met pen en papier zorgt voor een sterkere verbinding met je onderbewustzijn. Dit vergroot de kans op verrassende inspiratie en inzichten.

**DEEL I
EEN VALSE START**

VISIOEN

Het is donderdagavond 28 december 2017. Mijn collega Charlotte en ik hebben een korte avondpauze. Vanavond is het koopavond en staan we met z'n tweeën in de winkel.

'Zal ik je eens iets gek vertellen?,' zeg ik. Charlotte kijkt me nieuwsgierig aan. 'Jaren geleden, toen ik zevenentwintig was, had ik een visioen dat ik op mijn vijfendertigste miljonair zou zijn.' Haar nieuwsgierige blik verandert in grote ogen van verbazing. 'Ik weet het,' glimlach ik, 'Niemand gelooft me. De meeste mensen aan wie ik het vertel maken er zelfs flauwe grappen over.' Charlotte knikt. We zitten in een Italiaans restaurant in het centrum van Tilburg voor een snelle hap.

'Waar het om gaat is of jij het gelooft,' zegt ze.

'Tot nu toe heb ik er altijd een heilig vertrouwen in gehad. Ik heb namelijk wel vaker bizarre voorspellingen gehad en die zijn stuk voor stuk uitgekomen. Niet één keer zat ik ernaast.' Ik mag Charlotte graag, en dus vertel ik haar over mijn vooruitziende blik en twijfels. 'Het visioen over de miljoenen was glashelder, net als alle andere visioenen.'

'En?,' vraagt ze, 'hoe sta je er nu voor?'

'Tja, over twee maanden word ik vijfendertig, en op mijn bankrekening is nog weinig veranderd. Ik twijfel, misschien heb ik mijn visioen dit keer dan toch verkeerd geïnterpreteerd?'

'Of niet hé? Het kan gewoon nog. Heb een beetje vertrouwen in de kracht van je eigen visioenen.'

MIJN EERSTE HERINNERINGEN

's Nachts na tweeën....,' zo begint een vrolijke carnavalskraker van De Havenzangers. Op hetzelfde uur, op 20 februari 1983, begint ook mijn leven. Niet direct een carnavalshit te noemen. Ik ben de tweede in het gezin. Mijn broer Paul is anderhalf jaar ouder. Hij heeft witblond haar, blauwe ogen en is verlegen. Mijn moeder Anna is huisvrouw. Ze heeft de huishoudschool niet afgemaakt en was al jong aan het werk. Totdat er kinderen kwamen. Ze ziet er altijd tiptop verzorgd uit: haar haren geföhnd of netjes opgestoken. Een zwarte kokerrok met panty en pumps is haar favoriete outfit. Mijn vader Thomas werkt als automonteur in dienst, en is daarnaast elke avond en elk weekend in zijn garage te vinden. Als kind was hij al aan het sleutelen. Zo heeft hij zichzelf het vak aangeleerd. Mijn vader loopt voornamelijk in zijn smeerkleren rond, stinkend naar benzine en olie. Alleen op zondag heeft hij schone kleding aan en zijn z'n handen schoongewassen. We wonen in Tilburg Noord, in een flat vlakbij het winkelcentrum. Hier slijt ik de beginperiode van mijn leven, met amper bewuste jeugdherinneringen. Pas als ik me jaren later bezighoud met persoonlijke groei komen er nare beelden en herinneringen naar boven. Zo zie ik mezelf als peuter in de box zitten. Mijn vader staat in de keuken en heeft ruzie met mijn moeder. Ze roept geëmotioneerd dat alle ellende is begonnen sinds ik geboren ben. Deze uitspraak heb ik later nog ontelbare keren moeten aanhoren. Als klein meisje wist ik niet beter dan dat ze gelijk had: ik was de schuldige als zij zich ellendig voelde, en de oorzaak van de problemen tussen mijn ouders. Het was het begin van het eeuwigdurende gevecht met mijn schuldgevoel als er gedoe of gezeik was. Wie had toen gedacht dat een opmerking als deze zo'n impact op een kind kan hebben?

Tegen de tijd dat ik dezelfde bos blonde haren als mijn broer heb, verlaten we de flat en verhuizen we twee straten verderop naar een rijtjeshuis waar veel gezinnen met jonge kinderen wonen. De huizen hebben allemaal dezelfde voorgevel, alleen per rij verschillen ze van kleur. Wij wonen aan de rode kant van de straat. Twee deuren verderop woont mijn beste vriend Casper. Hij is zachttaardig en heeft een bloempotkapsel dat hem goed staat. We hebben een soort kinderverkering, en zien elkaar iedere dag. Vaak spelen we met legerpoppetjes of doen computergames. Eerst was dat nog op de Atari, later op de

PC. Ook spelen we veel op straat waar altijd andere buurtkinderen te vinden zijn. Basketbal en keibanden zijn onze favorieten. Keibanden is een spel waarbij je met een bal de stoerprand probeert te raken vanaf de andere kant van de stoep, zodat de bal terugkaatst en jij weer opnieuw mag gooien. Net zolang tot je de keiband, oftewel de stoerprand, mist. Als we dit soort spelletjes niet deden, hingen we vaak gewoon een beetje rond met z'n allen. Meestal heel onschuldig, soms met wat kattenkwaad. We hebben ooit hele gesprekken gevoerd met mevrouw Petjes, een oud dametje, waarbij we haar vroegen of ze ook hoedjes verkocht. Een half uur lang hebben we haar via de intercom bij de ingang van het flatgebouw aan de praat gehouden. Zij begreep niets van onze vraag en wij hadden de grootste lol.

Aan de overkant zijn de huizen met de blauwe gevels, daar woont Rick. Rick is de rebel van de wijk en heeft vaak een grote mond. Met hem heb ik een haat-liefde verhouding. Hij plaagt mij graag. Maar ik klier net zo hard terug, waarna hij meestal boos wordt. Dit aantrekken en afstoten verandert rond mijn tiende jaar. Ik bekijk jongens dan met andere ogen en zie steeds meer hoe knap Rick eigenlijk is. Met zijn vurige, onderzoekende blik en zijn wervelende energie is hij een charmeur om te zien. We krijgen verkering, wat twee jaar aanhoudt. Daarna begin ik me te interesseren voor andere jongens uit de buurt, en Rick voor andere meisjes.

Als kind speel ik graag met jongens, maar ik heb ook vriendinnen. Sommige van deze vriendschappen zijn uit noodzaak geboren. Zo is er bijvoorbeeld maar één meisje dat met barbies wil spelen. Zij is de jongste thuis en heeft er nogal een handje van om de baas te spelen. Dit laat ik niet gebeuren, met als gevolg dat we regelmatig ruzie hebben. Maar dat is nog niks vergeleken met mijn neefje Lucas, het petekind van mijn ouders, die in een van de gele huizen woont. Hij is stiekem, en haalt altijd de grootst mogelijke kattenkwaad uit. Het interesseert hem niet als hij op z'n donder krijgt. Lucas lacht je gewoon recht in je gezicht uit. Dan moet je mij hebben, asociaal gedrag pik ik niet. Het haalt de moraalridder in mij naar boven, of eigenlijk een mix tussen Moeder Theresa en een boze Italiaanse big mama. Waarom ik daar zo fel op reageer, weet ik dan nog niet. Maar gelukkig klikt het met alle andere kinderen in de wijk wel gewoon goed.

In een zijstraat van de huizen met de rode gevels staan nog meer gele huizen. Ik ben letterlijk en figuurlijk opgegroeid in een gekleurde wijk. Mijn buurtgenoten, min of meer allemaal van dezelfde leeftijd, zijn veelal van buitenlandse afkomst. Zo kom ik maar wat graag bij mijn Marokkaanse vriendinnetje over de vloer. Het is een feest om bij haar te eten, omdat ik niks heb met aardappels, vlees en groenten. Geef mij maar de buitenlandse keuken. Een ander

vriendinnetje is van Vietnamese afkomst. De loempia's die haar moeder maakt, zijn de allerlekkerste ooit. Maar er is misschien nog wel een grotere reden waarom ik regelmatig mijn toevlucht zoek aan andermans keukentafel, en dat heeft alles met het gedrag van mijn vader te maken.

DEEL IV
DE START VAN MIJN MILJOENEN

GROTE AMBITIES

Daar zit ik dan met al mijn ambities: *de grootste en bekendste life-coach van Nederland worden*. En dat terwijl ik nog geen idee heb hoe ik dat moet aanpakken. Ik ben gewend om een leidinggevende te hebben die me leert hoe het werk aangepakt moet worden. Ineke is een geboren leider en een hele fijne begeleider, maar hiermee kan ze me niet helpen. Een goedlopende vishandel managen is niets vergeleken bij het opstarten van een nieuwe business in een nieuwe markt. Een markt waarin ik de vraag zelf moet creëren om mensen wakker te schudden en bewust te maken. Coaching en training is nog niet zo bekend als nu, en het is ook geen eerste levensbehoefte waar mensen op dat moment makkelijk geld aan uitgeven. Toch heb ik vertrouwen op een goede afloop. Dit komt mede dankzij de SMART methode. Deze is op de NLP opleiding in mijn onderbewustzijn geprogrammeerd, wat mijn brein en focus beïnvloedt. Bovendien heb ik in een visioen gezien dat het me gaat lukken. Dus er zijn geen echte redenen om te twijfelen. Het gros van de mensen in mijn omgeving ziet het minder rooskleurig in. Mijn vader vindt het uiteraard grote onzin.

‘Niemand zit op jou en je onzin te wachten, je verdoet je tijd ermee!’ Het zijn uitspraken die ik al van kleins af aan te horen krijg en die nog steeds ontzettend pijn doen. Nathan noemt me een zweefteef en mijn kennis over mindset vindt hij filosofisch gelul. Dina ziet nog meer kansen om mij af te zeiken. Niet verrassend. Maar ook mijn collega Denise kan mijn toekomstige mind- en carrièreswitch niet waarderen. Ik kan weinig zeggen over mijn nieuwste inzichten of ik krijg een gemene opmerking of een paar rollende ogen mijn kant op. Natuurlijk raakt me dat. Ik wil ze er alleen maar mee helpen zodat ze ook meer levensgeluk kunnen ervaren. Door hun vijandige reacties voel ik de bewijsdrang en daadkracht in mij alleen maar toenemen, want ik praat geen onzin, daar ben ik van overtuigd! Gelukkig zijn er ook een paar mensen die wél positief reageren. Eén persoon springt hier met kop en schouders bovenuit: mijn moeder. Ik vertel haar over mijn ambitieuze plannen, en ook al begrijpt ze lang niet alles wat ik zeg, ze is super trots op me. Ze gelooft in mij en steunt me. Dit betekent ontzettend veel voor me. Niet eerder werd ik zo enthousiast door haar gesteund en toegejuicht. Als iemand mij een compliment geeft doet me dat diep van binnen goed, maar ik word er ook erg

ongemakkelijk van. Ik heb de neiging om het weg te moffelen of te downgraden. De afwijzende mensen met hun rotopmerkingen blijven veel langer en hardnekkiger in mijn systeem dan waardering en complimentjes. Dit weg-moffelen en downgraden komt waarschijnlijk door de relatie met mijn vader. Hij accepteert niet hoe ik ben en mijn mening doet er niet toe. Hij is de eerste en belangrijkste man in mijn leven die mij het gevoel geeft dat ik er niet toe doe, dat ik er niet mag zijn en dat ik ongewenst ben. Daar begint mijn eeuwige drang naar goedkeuring en erkenning van anderen. Hij was alleen blij met mij als ik het gedrag liet zien van de dochter die hij wilde dat ik was; een zwijgzame en volgzame dochter die in dienst staat van zijn behoeftes. Check, dus niet.

Herken jij de drang naar goedkeuring? En de wens voor een supporter?

We hebben in meer of mindere mate allemaal deze behoeftes.

Het kan ook verschillen in diverse situaties van het leven. De situaties waarin jij je het meest kwetsbaar voelt, zijn ook de momenten waarop je de meeste behoefte hebt aan steun en goedkeuring. En het zal je de meeste pijn doen wanneer je in deze zoektocht wordt afgekeurd.

Zijn er facetten in je leven die je graag zou willen veranderen, of waarin jij compleet anders denkt dan je directe omgeving? Hoe ga je hiermee om? Wat zou je voortaan anders kunnen doen? Hoe zou je hier anders op kunnen reageren? Als je de situatie niet kunt veranderen (de negatieve reactie van de ander), hoe kun je dan jouw perceptie hierop zodanig wijzigen dat jij niet langer je eigen kwelling ervaart? En je jezelf kunt accepteren in hoe je werkelijk bent, en in wat jouw innerlijke behoeftes zijn?

AANGELEERDE AFHANKELIJKHEID

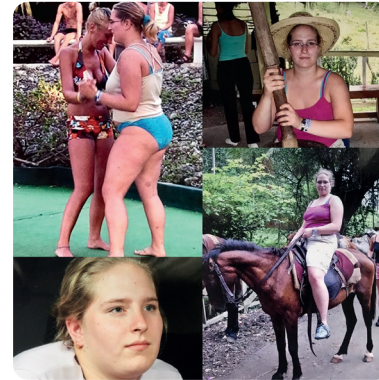
Als baby zijn we afhankelijk van anderen. Zonder de ander redden we het niet. We hebben onze ouders (of surrogaat ouders) nodig om te overleven. Daarom passen we ons moeiteloos aan, want we doen immers alles om te overleven. Maar niet alles wat we doen, wordt gezien als gewenst gedrag. Soms verliezen we daardoor een stukje authenticiteit, maar raken we ook het vertrouwen en geloof in onszelf kwijt. We voelen ons voor het eerst onveilig, omdat we door onze opvoeders worden afgewezen als we zouden zijn wie we in werkelijkheid zijn. En hen hebben we nou net nodig om te overleven. Dus staan we een stukje eigenheid af, het zijn wie we werkelijk zijn, om volledig geaccepteerd te worden door de ander. Onbewust maak je hieruit op dat we afhankelijk zijn van anderen (het straffen en belonen van de ander) om ons goed, gewaardeerd en geliefd te voelen. Dit wordt keer op keer bevestigd: in een prettig contact met anderen voelen we ons fijn en geliefd, en wanneer we alleen zijn, missen we dit fijne en veilige gevoel op een intern niveau. We hebben iets externs nodig voor de kick, en pleasure om ons goed over onszelf te voelen. Dit maakt ons afhankelijk van de omgeving en maakt dat we steeds minder op onszelf durven terug te vallen. We maken ook ruzie met de ander om deze acceptatie en goedkeuring te krijgen, wanneer deze persoon ons gedrag afkeurt. Terwijl in feite niemand anders dan jijzelf bepaalt waar je jouw gemoedstoestand door laat beïnvloeden en hoe je bent of wilt zijn. We zijn alleen lang geleden vergeten om op die manier van onszelf te houden. Onvoorwaardelijke liefde voor onszelf, en daarmee ook voor anderen. Onze ouders, onze directe omgeving, de samenleving en de cultuur waarin we opgroeien hebben hier een doorslaggevende invloed op. Natuurlijke en menselijke behoeftes worden afgekeurd omdat het niet past in 'het perfecte plaatje'. We doen er dan ook alles aan om ons sociaal wenselijk te gedragen. Dit doen we als baby en peuter om te overleven. Als kleuter en tiener leren we dit nog beter tot uitvoering te brengen. Maar vaak hebben we die insteek ook nog als adolescent en volwassene, omdat we dan al jarenlang ervaringsdeskundig zijn. Want herhaling is essentieel voor de programmering van je onderbewustzijn, oftewel je overlevingsstrategie. Dit aanpassingsgedrag vergt een prijs. We laten gedeeltelijk los wie we werkelijk zijn, omdat we onbewust denken dat we de ander nodig hebben om te overleven, en onszelf goed te voelen. Dat is immers onze

overlevingsstrategie, die we jaren hebben aangescherpt en verbeterd. Zo worden we steeds meer de persoon die onze omgeving verwacht dat we zijn, of waarvan wij denken dat het van ons verwacht wordt. Dit houdt in dat we steeds meer vanuit ons hoofd (de programmering van onze overlevingsstrategie) gaan leven in plaats vanuit het hart (het natuurlijke wezen dat we in het diepste van onszelf zijn). We laten onszelf hiermee in de steek. We laten onze innerlijke stem (intuïtie) overschreeuwen door de stem van ons ego (innerlijke criticus of ego-mind). We doen wat hoort en leven naar de verwachtingen van de ander. Dit overschreeuwen van de innerlijke stem is snel gefixt, omdat de stem van je onderbewuste subtieler is dan die van het ego (het bewuste denken). Dit kuddegedrag hanteren we om onszelf geaccepteerd en veilig te voelen (een van de hoogste waarden). Zodra we uit de kudde stappen om onze eigen weg te volgen, geeft dat echter onrust bij de rest van de groep. De collectieve ego-mind laat van zich horen en de mening is gevormd, waardoor de eenling sterk in z'n schoenen moet staan om zijn eigen pad te blijven lopen. De eenling spiegelt iets van de anderen in de groep, wat ongemak met zich meebrengt. Het doet hen namelijk onbewust herinneren aan hun eigen zelf-afwijzing en zelf-afkeuring. De makkelijkste manier om het onveilige gevoel dat de eenling oproept te onderdrukken, is om zijn of haar afwijkende gedrag af te wijzen en te veroordelen, in plaats van de spiegel bij zichzelf voor te houden. Met mijn studiekeuze en de innerlijke wijsheden die hierop volgden, heb ik 'de groep' verlaten. Vooral omdat ik niet langer mijn mond houd, maar vertel wat ik geleerd heb. Dat is de eerste stap. Want wie de grootste en bekendste life-coach van Nederland wil worden, zal zijn mond moeten durven opentrekken. Dat is wat me te doen staat. Andere mensen inspireren met mijn verhaal en vertellen hoe onze mindset ons geluk, gezondheid en successen bepaalt. Vertellen hoe jeugdtrauma's en onze opvoeding effect hebben op ons verdere leven als we niks met die zelf afwijzende kind-emoities doen. Ook wanneer dit ongebruikelijk of lastig is omdat het voor mijn directe omgeving te confronterend is. Alle trauma's (groot en klein) kunnen doorbroken en opgeheven worden. Hoe ons leven ook gelopen is, we kunnen altijd zelf de held van ons eigen verhaal worden. Door deze oude programmering, de continue zelfafwijzing en daarmee de belemmerende overlevingsstrategie in onszelf te resetten, zijn we een inspiratiebron of een pijnlijke spiegel voor onze omgeving. De meeste mensen zijn bang om de veilige kudde te verlaten (gewoontes veranderen en patronen te doorbreken) en open te staan voor de pionier die zijn hart volgt. Ik dacht dat iedereen blij zou zijn met een dergelijke spiegel, omdat ze daarmee op simpele wijze een betere versie van zichzelf kunnen worden. Ze hoeven het wiel niet zelf meer uit te vinden en krijgen de sleutel aangereikt.

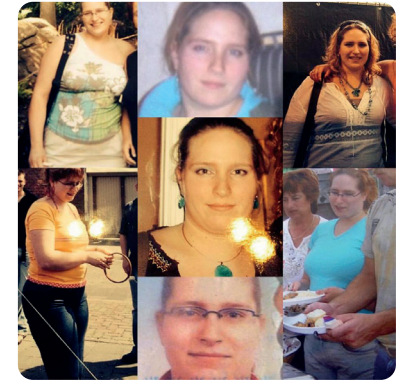
Ik dacht mensen blij te maken met mijn nieuwe inzichten en kennis, maar de collectieve angst van de kudde is hardnekkig en kan vernietigend in de aanval gaan, uit zelfbescherming en overlevingsdrift. Ze voelen zich veilig bij hun overlevingsmechanisme en beschermen het met hun leven.

Mijn moeder doet dit wonder boven wonder niet. We hebben vele gesprekken over vroeger en welke invloed het gezin op mijn ontwikkeling als persoon heeft gehad. Hoewel ze het ook confronterend vindt, geeft ze me ruimte om hierover te praten. Ze erkent mijn visie en krijgt meer begrip voor bepaalde keuzes die ik heb gemaakt. Ik voel me voor het eerst door haar gehoord en gezien, omdat ze het serieus neemt wat ik zeg. Het zijn dit soort gesprekken die onze band verbeteren. Ik begin haar steeds meer als een moeder en vriendin te zien in plaats van een hulpeloos kind dat steun zoekt bij haar eigen kind. Ze neemt meer verantwoordelijkheid voor zichzelf en ik geef haar meer verantwoordelijkheid terug. Zo groeien we meer en meer naar elkaar toe. Er ontstaat zelfs een fijne emotionele connectie tussen ons. En doordat mijn frustraties richting haar afnemen, kan ik ook veel liever voor haar zijn. Dit was ons echter nooit gelukt als ze niet haar medicijnen had afgebouwd. Haar medicatiedosis is verminderd, omdat vrouwen boven de vijftig in haar situatie minder klachten schijnen te ervaren. Dus van een zombie wordt ze elke dag een beetje meer mijn lieve mammoet, zoals ik haar liefkozend noem. Ik bewonder haar moed. Het zijn soms namelijk confronterende gesprekken. Ze is jubelend enthousiast over alles wat ik doe. Door haar onvoorwaardelijke support krijgen mijn passie en doorzettingsvermogen een aanzienlijke boost. Ze is apetrots op haar zelfstandige dochter. Maar het doet ook iets met haar. Ze komt vaker voor zichzelf op en ontwikkelt meer eigenwaarde. Dit is waar ik het allemaal voor doe. Deze momenten zijn me intens dierbaar.

**BEN JIJ BEREID OM
JE ULTIEME DROOMLEVEN
TE REALISEREN?**

Ik ben hier een jaar of 20, we zijn op vakantie in de Dominicaanse Republiek.

Ik ben hier 20 tot 23 jaar, doodongelukkig en leefde het leven van mijn ex.

De foto's die ik meestuurde als ik de media benaderde, mijn voor- en na foto's (20-23 jaar & 32 jaar).

Rechts (op alle foto's) ben ik niet alleen 10 jaar ouder, maar ook ruim 20 kilo lichter.

